

„Snad nikde na světě nevyvolal čin Jana Palacha tak silný a dlouhodobý ohlas jako u italské radikální pravice,“ tak zní první věta předmluvy z naší publikace k padesátému výročí Oběti. A ukazuje proč.

Titul obsahuje sedmnáct z italštiny přeložených textů písní z let 1969 až 2003, medailonky interpretů, obrázky a fotografie, poznámky, odkazy a také cd s původními nahrávkami, v žánrovém rozpětí od folku přes kabaret po melodický rock.

Dvojstrana s titulní písní „Jan Palach“ (1975) od Gruppo Padovano Di Protesta Nazionale. Vlevo Fénix, nejznámější z ohnižilů, symbol jedinečnosti, očištného ohně a nesmrtelnosti...

Ukázky z textů:

Podle rodičů jsi byl citlivý
přátelé řekli, žes byl divný, škola že neklidný,
tisk žes byl výtržník, policie že delikvent
a lékař tě teď označil: za mrtvého!
Takže tě pohřbili pod touhle haldou názorů.

Jenže co mohli říct, co mohli dělat.

A ty, obyčejný člověče, v pohodlí svého domova

o čem přemýšlíš, o čem sníš, v co věříš: v nic?

(„Věřím“)

A se svým nadšením zpívám o hrdinovi

a s radostí zpívám o jaru

ozářeném varovným plamenem,

zpívám o Janu Palachovi a jeho mládí

(„Zpívat znamená bojovat“)

Budoucnost, o které jste snili,

je mrtvá pod tanky,

zahnána do výkřiků

hrdla zmučeného těla.

(„Jan Palach“)

Ať nám uznání, ba úcta, s níž tito Italové staví Cecha Palacha po bok věčným evropským vzorům hrdiny a mučedníka, zahřeje srdce...

... zkřehlá chladem všemožných

*čísel a sum. Vždyť od svatořečení
Jana z Pomuku není snad v Itálii
slavnějšího Jana nad martyra z
16. ledna!*

Palachův park v Brescii. Nápis Sole e Acciaio (Slunce a ocel) odkazuje k autobiografickému eseji Jukia Mišimy.

Římské Nepomucenum na snímku z první poloviny minulého století.